

събираме! Той, баща ти се е поразбързалъ съ жръжкаритѣ...

Изведнѣжъ жената млъкна и пѣргаво прекоси двора. Като минаваше край сина си тя пошѣпна:

— Какво се е разбързалъ Йонъ Ману. Тавата не е още готова, а той праща люде.

Драганъ дигна чело, погледна къмъ портата. Тамъ бѣ застаналъ единъ влахъ, съ плитка рунтава гугла на главата, наметнатъ съ широка, дрипава пелерина отъ вишневъ шаекъ. Момъкътъ стана, отпрати се заедно съ майка си къмъ госта, заговори му по влашки.

— Защо идешъ толкова рано? Йонъ Ману ли те прати? Тавата трѣбваше да е готова за идущия петѣкъ!

— Менъ не ме праща Йонъ Ману — отвърна непознатиятъ и посочи задъ себе си нѣколко овци, съ пухкаво, жълтеникаво руно. — Научихъ, че сте дирѣли стока за купуване, трѣбвали ви овци, а пъкъ азъ продавамъ моитѣ, защото се записахъ наемникъ въ царската войска. Нали пакъ ще слизате натолу, кѣде фрѣзитѣ.

— Сбъркалъ си, момко — каза жената — не сме ние, които диримъ овце за купуване, а нашитѣ съседы — хе тамъ, въ стаса задъ оня бавръ, неотколе моръ натръшка стадото имъ, тѣ искаха да си купятъ.

— Прощавайте, добры люде... — отвърна влахътъ и подбра животнитѣ предъ себе си — Господъ да ви дарува...

Жената въздѣхна замислена и тревожна, проследи съ взоръ отдалечаващия се влахъ. Изведнѣжъ очитѣ ѝ широко се разтвориха. Тя се обърна очудена къмъ сина си, който сѣщо недоумяваше. Непознатиятъ остави стадото си да хруѣка трева край поточето, което течеше до оградата, върна се бързо назадъ, като се оглеждаше на всички страни, усмихнатъ, чуденъ.

— Щомъ вие не можакте да ме познаете, не ми е лоша работата. Кѣде е Радулъ? Трѣба ми за бързанѣщо.

— Кой си ти, човѣче Божи? — попита съ ведовѣрчивъ гласъ жената.